

Úr a mennyiség felett

â€žEgy fãrfi ãppen az iskola diãkjai ãlta gyãjtãtt ãlelmiszereket csomagolta, amit az Appalache-hegysãgben lakã szegãnyeknek akartak kãldeni. Szortãrozta a babot, a tejpõrt, a zãldsãgkonzerveket ãs a hãskonzerveket. Meglepõdve lãtta, hogy az egyik gyerek nem azt adta, amit a listãn kãrttek. Papã-rzacsãjãbãl mogyorãkrãmes szendvics, alma ãs egy sãtemãny pottyant ki. A zacskãra ãjkombãkom betãkkel a nevãt is rããrta: ã»Cristy - 104-es szoba.ã« A kislãny a sajãt ebãdjãt kãldte el az ãhezõknek" - (David DeWitt: One Little Lunch).

Ma este megint egy csodãrãl beszãlãnk, arrãl, hogy Jãzus egy kisfiã ebãdjãból vendãgelt meg ãttezer embert, a maradãk pedig mãg tizenkãt kosarat megtãltãtt... Mi is tanulhatunk hitet ebbõl a tãrtãnetbõl!

Jãzus valãban ember volt. Figyeljãk meg, mit mond Mãjtã: â€žAmikor meghallotta ezt Jãzus, eltãvozott onnan hajãn egy lakatlan helyre egyedãl. Amikor meghallotta ezt a sokasãg, utãna ment gyalog a vãrosokbãl" (Mt 14:13).

Jãzus ãppen akkor ãrkezett haza Nãzãretbe, ãs a zsinagãgãban prãdikãlt. Elõszãr mindenki ãmulva hallgatta bãlcs szavait, de kãsõbb felhãborodtak, megprãbãltãk a sziklãrãl lelãkni, megãlni... Elkergettãk.

Ekkor hallotta meg, hogy Herãdes kivãgeztette Keresztelõ Jãnost, aki Jãzus unokatestvãre ãs szintãn Isten szolgãja volt. Jãzus nem fãlt Herãdestõl, nem fãlt a templomban lãvõ emberektõl sem... Egyszerûen csak elfãradt. Pihenãsre volt szãksãge. Tanãtvãnyaival beãlt egy csãnakba, hogy ãjtkeljen a tavon. Egy csendes helyen szeretett volna megpihenni, de amikor az emberek megtudãk, hovã ment, nyomãba eredtek. Ne feledjãk, õ is ember volt, emberi ãrzãsokkal, ãs egãsz ãletãben ilyen dolgok tãrtãntek kãrãlãtte.

Bãrhovã megyãnk, mindenãtt ãhes tãmegekkel talãlkozunk. Az emberek szinte ãhezik az egãszsãget, a gazdagsãgot, a sikert, azt, hogy õk legyenek a legjobb sportolãk stb. Az ãhsãg is lãtezik. Mindig vannak ãhezõk. Mit is tett Jãzus, amikor mãr nyilvánvalãan zavartãk nyugalmãt? Bosszankodott? Haragudott? Beevezett a csãnakkal a tengerre, ãs azt kãvãnta, bãrcsak ott se lennãnek az emberek? Ellenkezõleg! Ma este arrãl beszãlãnk, mi minden tãrtãnt, amikor Jãzus talãlkozott a kisfiãval.

Ott ãllunk kis csomagunkkal, amiben alig akad valami. Jãzus, az egyãtt ãrzõ Megvãltã azonban mindig mellettãnk van. Csak amikor rãdãlbbenãnk, milyen nagy a kãlãlãnsãg az

ideiglenes megelégedettségek és az örökké tartó megelégedettségek között, és hajlandók vagyunk átadni neki a keveset, ami nálunk van, mindenünket, akkor, és csak akkor kezdünk figyelni Jeldsaira.

és Jézus azt mondta nekik: »Amen vagyok az élet kenyere: aki ehhez jár, nem éhez meg, és aki bennem hisz, nem szomjazik meg soha.« (Jn 6:35).

Volt már személyes tapasztalatod Istennel, akinek a mennyiségek nem akadály?

Vajon hogy érezhette magát a kisfiú, amikor a tanítványok elmondták neki: Jézus az ő ebédjével szeretné megvendégelni a sok ezer embert, akik ott összegyűltek. Nem tudom, tövözött-e, vagy boldogan felajánlotta ételét, mert hitte, hogy Jézus bármire megtehet? Hiszen látta, hogy Jézus egész nap a betegeket gyógyította és vizsgáltta azokat, akik szomorkodtak.

El tudjátok képzelni, mit érzett Jézus, amikor tanítványait megtudta, hogy Heródes megölte unokatestvérét, Keresztelő Jánost? Bizonyára fáradt lehetett és kimerült, csak arra vágyott, hogy csendben félrevonulhasson imádkozni és gondolkodni. Mégis azt tette, ami a káldetése volt: máson segíteni.

Az embereket egyáltalán nem tántortotta el, hogy Jézus ájtment a társ partjára egy csendes helyet keresni. Valószínűleg a heztök vigaszt nyújtó szavait és gyógyító hatalmát.

Felbehagyták napi munkájukat, és kávtak, csak hogy a kázelben lehessenek, meggyógyítsa, megtisztítsa őket, és megadja, amire a legnagyobb szükségük volt. Jézus szíve megesett rajtuk, amikor meglátta őket. »Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, és meggyógyította betegeket« (Mt 14:14).

Mi vajon mit tennénk? Azt mondanánk: »Ez már tölzés! Elegem van! Az egész napom elment, és hisz vagyok és kimerült.« Vagy úgy viselkedünk, mint a kisfiú, boldogan adunk, amink csak van, mert egész nap hallottuk és láttuk Jézust, aki bárr fáradt és

kimerőlt volt, mint mi, mégis tovább győsgyőzt, vigasztalta a szenvedőket és a megtért szavúkat? A kőszeges kisfió rőszese lehetett Jőzus őjabb csodájának. A Mester megőldotta a gyerek szerőny eledelő, megsokasőtt, őgy, hogy mőg tizenkőtt kosőrral maradt. Azt hiszem, amikor a fió találkozott a Mesterrel, a mennyisőg Urőval, olyasmire gondolhatott, mint amit Pől apostol ővekkel kősbő őgy fogalmazott meg: "Az őn Istenem pedig be fogja őlteni minden szőksőgeteket az ő gazdagsőga szerint dicsősőggel a Krisztus Jőzusban" (Fil 4:19).

Hadd mondjak

el egy igaz őrtőnetet egy mősik kisfióő, aki nagy csalődban nevelkedett, ős egy darabig nem volt cipője. Mőgsem panaszkodott, nem is szomorkodott, mert hitte, hogy egyszer majd neki is keről egy pőr cipő. Nap mint nap őthatta ődesanyja őradozősit, aki szintőn nem kesergett amiatt, hogy mennyi mindenre lenne szőksőge a csalődnak. Azutőjn az anya vőgre-valahőra meg tudta venni fiőnak a cipőt. A gyerek mindennap boldogan őnyesőtte cipőő, ős mondogatta is: "Aki őrelmes, ő ő ő!"

Legyinthetnőnk,

hogy "őugyan mőr, ez csak egy pőr cipő!" - de ha a kis prőbőban kitarunk, Isten egyre őbb őldőst adhat. A Bibliőbő tudjuk, hogy ha a kis feladatokat hűsőggel elvőgezzők, kősbő Isten nagyobbakkal is megbőzhat. A fiőnak nem volt sok mindene, de hitt a mennyisőg Urőban, aki megadta, amire szőksőge volt. Erről jut eszembe, amit Pől őrt Ef 3:20-ban: Isten "őmindent megtehet sokkal bősőgesebben, mint ahogy mi kőrjők vagy gondoljuk, a bennőnk munkőlkodő őő szerint".

A Bibliőban

sok pőldőit találunk arra, hogyan gondoskodott gyermekeiről - minden gyermekőről! - Isten, a mennyisőg Ura. Megemlőthetők Izrael nőpőnek őrtőnető: negyven esztendeig vőndoroltak a pusztőban, de nem őheztek! Nem maradtak vődtelenek! Isten gondoskodott mindenről, amire szőksőgő volt (2Mőz 16:2-4; 4Mőz 20:1-8)! Ki adhatja eledelt az őgből, vagy a pusztőban ki olthatő szomjunkt a sziklőbő fakadő vő-zel? Egyedől csak Isten, a mennyisőg Ura kőpes erre!

Azutőjn

gondoljunk az őzvegyasszonyra ős a fiőra, akiknek szinte semmijők sem maradt, az anya mőgis hajlandő volt egy idegennek adni az utolső falat őtelt, olyan erős hite volt. Isten pedig teletőlte kősjő olajjal. "őőn megparancsoltam ott egy őzvegyasszonynak, hogy gondoskodjők őőlad.

Főlkelt őő [IIIő], ős elment Sareptőba. Amikor a vőros beőratőhoz őrkezett, őppen ott volt egy őzvegyasszony, aki őő szedegetett. Odakiőltott neki, ős ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edőnyben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utőna kiőltott, ős ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyert is magaddal! De az asszony őgy felelt: A te Istenedre, az őlő őrra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marők liszt van a fazekamban, ős egy kevő olaj a korsőmban. őppen most szedegetek pőr darab őő, hogy hazamenve őtelt kősző-tsek magamnak ős a fiamnak. Ha azt megessők, azutőjn meghalunk. IIIő azonban ezt mondta neki: Ne főlj, csak menj, ős őő őgy, ahogyan mondtad; de előbb kősző-ts belőle egy kis lepőnyt, ős hozd ki nekem! Magadnak ős a fiadnak csak azutőjn kősző-ts! Mert őgy sző az őr, Izrőjel Istene: A lisztesfazők nem őrő ki, ős az olajoskorső nem fogy ki, mőg az őr esőt nem ad a főlre. Az asszony elment, ős IIIő besződe szerint őő el. ős evett ő

is, meg az asszony Ács a háza napja is mindennap. A lisztesfazók nem árta ki, az olajoskorsá sem fogyott ki, az Ásrgárete szerint, amit megmondott I Ás Által" (1Kir 17:9-16). Az Ázvegy bázott Istenben. Isten csupán annyit kár tőlünk, hogy bázunk benne, higgyünk neki, Ács tegyünk meg, amit kár. Mág ha nem is Ájtjuk Ártelmát, akkor is bázunk az Ásrbán!

Gondoljunk

most Jáb esetre! Mindenát elvesztette, amiye csak volt. A gyermekeit, a vagyonát, az egászságot - mindent. Ennek ellenre mág ebben a neház időszakban is Áldotta Istent, Ács bázott benne! Az elveszteteket pedig kátszeresen kárpátozta az Ás. Hatalmas Istent szolgálunk! Bázunk benne akkor is, amikor minden Ásszeomlani Ájtszik, Ács Ágy Árezzük, hogy nincs kiát. Olvassuk el Jáb kÁnyvát! Mi is erót meráthetünk belőle, Ács hájálival fordulhatunk az Ásrhoz! Hozzájd menekülünk, Uram, ne szágyenéljek meg soha! Ments meg engem irgalmasan" (Zsolt 31:2)!

A XXI. szájad

embere hogyan szerezhet tapasztalatot a mennyiság Urával?

ELŐSZÁR IS,

ISTENTŐL KÁRÁK, AMIRE CSAK SZÁKSÁGÁNK VAN! FONTOS, HOGY IMÁVAL ÁS A NAPI ÁHITATOKKAL ÁLLANDÁ KAPCSOLATOT TARTSUNK VELE. ÁSGY BESZÁLGESSÁNK EL AZ ÁSRRAL, MINT A LEGJOBB BARÁTUNKKAL!

Mondjuk el

Istennek titkainkat, fájdalmunkat, ÁrÁmeinket! HázÉzÁrt mondom nektek: higgyÁtek, hogy mindazt, amiÁrt imÁdkoztok, amit kÁrtek, megkapjátok, Ács meg is adatik nektek" (Mk 11:24). Szenteljük Áletünket Istennek, Ács Áljünk az Ige tanÁicsai szerint!

Isten

számtalanszor gondoskodott ránkunk májr eddig is, a mennyiság Ura volt az Áletünkben, mág ha nem is vettük Ászre.

Lehet, hogy be

kellott volna fizetni a tandájat, de nem volt miből. Akkor tudtad meg az iskolatitkárát, hogy májr valaki befizette helyetted. Isten gondoskodott ránk!

A kÁvetkező

tÁrtÁnetet egy főiskolás diáktál hallottam, aki az Egyesült Államokban tanul,

Ős a karácsonyi szímetre szeretett volna hazamenni Afrikába. A repülőjegy 1400 dollárba került. Diákia nem tudott ennyi pénzt előteremteni. Imádkozott, elmondta gondjait menyei Atyjának. A barátai elképzelhetetlennek tartották, hogy ísszeszedjen annyi pénzt, amennyi a hazamenetelhez kellett, a lány mégis rendíletlenül hitte: Isten gondoskodni fog róla. Pár nap múlva felhívta egy diáktárs, Ős megkérdezte: "Mit szeretnél? Mi vegyük meg a repülőjegyet, vagy inkább adjuk oda a pénzt, Ős majd te megveszed?" De ez még nem minden! Amikor már visszafelé tartott, háromszor tört rá a járatot, amivel mennie kellett. A repülőtéren várakozott. Végül a gép elkészült a felszállásra. A lány azon tündőtt, vajon mi lehetett az oka a nagy kórosnak? Magában imádkozott: "Tudom Uram, hogy te mindent a kezében tartasz." Őt közben is néla volt a Bibliája. A repülőn egy idegen llet mellette. Beszélgetésbe elegyedtek. Megtudta, hogy titárs lelkész. A lelkész a tanulmányairól kérdezte, ká-váncsi volt, megvan-e mindene. Tankönyvei ugyan még nem voltak, de hitte, Isten biztosan gondoskodik arról is. "Biztosan?" - kérdezte lelkész, mire a lány habozás nélkül felelte: "Igen, Isten mindent megad." "Csak azért kórozem, mert úgy érzem, Isten arra indít, hogy kifizessék a tankönyveid jrt" - válaszolta a férfi. Nem fantasztikus? Milyen jó az Isten! Semmi sincs véletlenül. Oka van annak, hogy Isten az emberek tjt keresztezi. Csak hinnánk Ős engedelmesen kávetnánk kell az Ige tanácsait. Tartsunk igent á-gáreteire! "Száj dicsőretteddel van tele, dicsőtlek mindennap" (Zsolt 71:8).

Amikor a

kávetkező fizetésig még mindig van egy hót, de a lmpa jelzi, hogy fogytán a benzin, az autó mégis szígul, mintha tele lenne a tank: ez is csak Isten műve!

Ha találisz

2000 Ft-ot, Ős áppen annyira van szíkság: ez sem véletlen, Isten káldte!

A mennyiség

Ura, Jézus Krisztus áldásaival akar elhalmozni! Szeretné megadni szí-vánk minden vágyát! Csak fogadjuk el az Urat, Ős teljes-tsák akaratát!

Figyeljünk Ellen White szavaira: "A rendelkezésünkre álló eszközök látszólag nem elegendők a munkához, de ha hitben előrehaladunk, bízunk Isten mindent megelégtő erejében, akkor bőséges források tárulnak fel számunkra. Ha a mű Isten, akkor Ő maga fog gondoskodni az elvégzéséhez szükséges eszközökről. Megjutalmazza a Belvetett őszinte, egyszerű bizalmat. A kevés, ha bílcsen, takarékosan használják föl a menny Urának szolgálatában, megsokasodik a szótosztás során. Krisztus kezében nem fogatkozott meg a kevés álelem, má-g az áhező sokaság meg nem elégedett. Ha a minden erő Forrásához járulunk, s kinyújtjuk hit-kezünket, hogy kapjunk, meg fogunk erősídni munkánkban még a legfenyegetőbb kárlálmányek kázzátt is, Ős kápesek leszünk áitadni másoknak az álet kenyerét" - (Ellen G. White: Jézus álete, 309. old.).

Ezt a csodát

csak az egyik evangéliumban olvashatjuk. Arra kávetkeztetek, hogy Isten kárlárbázó dolgokra, egyszerű tányekre szeretne megtanítani e ttránet áljal. Isten kezében a csekélység is jelentősé válhat! Bármit felhasználhat az Ásr, hogy nyilvánvalóvá tegye hatalmát Ős bemutassa dicsőségét a világnak.

Vegyük tehát

számba a tanulókat!

1. JÁZUS NEM

CSAK A TÁ-MEGET LÁTTA, hanem észrevette káráln-káráln az embereket is - Jézus személyné Isten.

2. JÁZUS SZÁVE

RÁSZVÁTEL TELI: "Amikor Jézus kiszállt, Ős meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor náikál valá juhok, Ős kezdte őket sok mindenre tanítani" (Mk 6:34).

3. JÁZUS

MINDENT FONTOSNAK TART, még azt is, ami csakélyné, jelentéktelennek tűnik.

Bá-zhatunk a

mennyiségné Istenben, hogy megadja szá-vánk vágyát? Fontos bá-zni abban, hogy Jézus megad mindent, amire szákságné van? Igen! A Mesterrel semmi sem lehetetlen!

Keressák Isten

országát Ős igazságné! Tegyük mindent úgy, ahogy az Ős kéri, Ős akkor szákságnéket mindig kirendeli. Tárdik velánk, szeret, Ő a gondviselő Isten.

Á

Lulleither Walker-Massiah